

עין משפט
גר מצוה

מה:

כירה פרק שלישי שבת

מסורת הש"ס

א) ב"ה ס"ו. ב) ס"ו. ג) ס"ו. ד) ס"ו. ה) ס"ו. ו) ס"ו. ז) ס"ו. ח) ס"ו. ט) ס"ו. י) ס"ו. י"א) ס"ו. י"ב) ס"ו. י"ג) ס"ו. י"ד) ס"ו. י"ה) ס"ו. י"ו) ס"ו. י"ז) ס"ו. י"ח) ס"ו. י"ט) ס"ו. כ) ס"ו.

רבינו חננאל

ובן הא דאמי ליה [ר']
לי' שמעון בריה אין
מוקצה ליה שמעון אלא
בגוררות וציוקין בלבד,
בשטוח היה. אמר רבה
כי בר חנה א"ר יוחנן
אמר הלכה בירושלמי
והא בעא מניה הורא סבא
קרויה קינה על תרנגולין
מיהו לטוליה בשבת. ואמר
ליה אמר כלום עשוי אלא
לתרנגולים. מכלל דר' יוחנן
כי יודיה סביא ליה
דאית ליה מוקצה. ושנין
בראיה ליה חבי קינה
אפרוחי פת יושמיס הכי
אסורה לטוליה. בגימא
לדיר בעלי חיים שחתו
בשבת דבריו הכל אשר
לטוליה בשבת אלא אשיל
לר' שמעון. אלא למד אשיל
מיהו בעלי חיים שחתו
בשבת לטוליה א"ר יוחנן
ברא קינה אפרוח שבת
בשבת דרש מתי, אמאי
קא אבר ר' יוחנן הוא אפרו
הלכותא כי שמעון סביא
ליה. ואסיקנא בראיה ברא
קינה ברע שיש בה אפרוח
לדבריהו הכל אסור. ועמיס
לא נהברי כי ר' יוחנן
כי שמעון סביא ליה, ויחק
וכי אמר ר' יוחנן כי
יוסף א"ר יוחנן הלכותא כי
יודיה. ורביביל אבר לרבה
ברישא. אמר ר' יוסף היינו
דאמר רבה בר בר חנה א"ר
יוחנן אסור הלכה בירושלמי
וליה לא סביא ליה. ויחיק
נמי אבוי מיהו אפי' נסתא
כנגרא על גלימיה בבי ר'
אבא ולא טילטלה. ואמר
במשמיהו [שמעון] דר' אסי
תלמיד דר' יוחנן הוא ר'
יוחנן במוקצה כפר לר' כי
יודיה. ודחין לוא דאבוי,
ואסרין לא אפילי תיסא ר'
יוחנן כי שמעון. מנרתא
שני. דא"ר יוחנן אנו אין
לנו כרשי אלא בנה. אבל
מנרתא בן נישלה בירי אחת
כר נישלה בבי דייס אמור
לטוליה. וטעמא מאי.

לדבריו דר' שמעון קאמר איה וליה לא סביא איה. משמע
דמסקא ליה אי ר' סבר לה כר' שמעון ומימה אחאי
לא מוכח מהיח' לנקמן דסבר כר"ש דאמר פסע אחת הלך ר' כו'
והורה במנחה כר"ש בנר וכן מבטיחא דמיימי בזון לדין כי כזור מס
שנפל לצור ר' יהודה הנשיא אומר
יבד מי שבקי במומין ויראה אם יש
בו מוס יעלה ויחטט בו' ומיהו בנאח'
דמתיר לראות במומין לא אחי כר"ש'
אלא בנאח' דליה ליה מוקצה ומיהו
רשי' לא גרים כזור מס אלל כזור
שנפל לצור והשתא מלי אחי כר'
יהודה ויראה אם היה בו מוס זה
מע"ט: ה"ב. הכא במאי עסקין
ראית ביה אפרוח בת. פירש הר"ר
יוסף דלא נקט אפרוח מי משום דמי
חזי לשתק בו מיעוק כשכזה ואין
נראה דלא דכהיה דכופין את הסל
לפני האפרוחין [ועל דף מג]. משמע
דאסור לטוליה ועוד אי מחייס שר
אחאי קאמר בסמין דמורה ר"ש
בגלי חיים שמתו אשקורין אלל ודאי
בגלי חיים [מוקצה] מס כגוררות
וליומקין ומוקצה אחס נס מכללים ולא
דמי לכבד תפל שמומר לר"ש מדפריך
בפרק מפתין [לוקח קנה]. על רב הונא
דשרי והא תלמיד דרב הוה ורב כר'
יהודה סביא ליה אלל לר' שמעון
משמע דשרי משום דלינו מקאזו
מכללים כמו בגלי חיים:

מוסף רש"י

פצעילי המרה. מררס
שלין מתבטל בנלן גנועס
ועורין יאמן השאלן ומתה
לכן תוליה. כל מן שמט
תתירס. ויסמין יאמן לתיקן
ומתבטל. ביצה ט. ס. ס. ס.
ללכל מן כירס. וממ. אלא
בגוררות וציוקין. שן
מתבטל יאמן ללכליה והא
דיכא יאמן כירס להשתלן
ליכאן שוב אין לתיקן עד
שיבא. אלל לוא לה דעה יאמן
כירס וליחל דלכל מתייהו
הר. ש. ט. ט. ט. ט. ט. ט. ט. ט. ט.
ורשומין. ויחל דמללח
נקט. תפי סוריה דמשא
שחה ליה דללל. דללל
ט. ט. ט. ט. ט. ט. ט. ט. ט. ט. ט. ט.
את המדבריות.
ממס מוקצה לדין. ס.
ובכסות. לשור. ברביעה.
ממסין. ט. ט. ט. ט. ט. ט. ט. ט.
חתיים. לוא חל היה ממי
שלי לך נג למעלה דרב
שם מפי שיהא מוחה
בשיטת היה וירשה שישמעון
סכר למה לכן. ויחנני

תוס' ישנים

א) אין נראה לר' פירוש זה
לדין בגוררות וליומקין דלא
דחיה כירס ויר' כפירוס
הערוך שביד פצעילי מתיה
לפון משום שמעון תתירס
מיהו להשתלן ויהיה מן
ועשה הפעולה מתקלקלת
מאחיה יאמן וכן שמעון
דמי בגוררות וליומקין
אך בגוררות וציוקין
התקלקלת יתר מהם:
ב) קשה דלפניו לסיור
הקיצה חלולה סלסל:
ג) והא דלא בני האפרוח
על חס מותר לטוליה והא דמי
משום דלפניו להפירוח:
ד) אין חיי מוקצה מחמת
מפתין ספ:

פצעילי התורה לרבי שמעון מהו א"ל א"ן
מוקצה לר"ש אלא בגוררות וציומקין בלבד
ורבי לית ליה מוקצה והתנן כ"אין משקין
ושוחטין את המדבריות אבל משקין
ושוחטין את הבייתות והניא א"ל אלו הן
מדבריות כל שיוצאות בפסח ובכסות
ברביעה בייתות כל שיוצאות ורועות הוי'
לחחום וכאות ולנות בתוך החחום ר' אומר
אלו ואלו בייתות הן ואלו הן מדבריות כל
שרועות באפר ואין נכנסות לישוב לא
בימות החמה ולא בימות הגשמים איבעית
אימא הני גמי כגוררות וציומקין דמיין
ואי בעית אימא לדבריו דר"ש קאמר ליה
וליה לא סביא ליה ואיבעית אימא לדבריהם
דרבנן קאמר להו לדידי לית לי מוקצה כלל
לדידכו אודו לי מיתת דרובא שיוצאות
בפסח ובכסות ברביעה דבייתות נינהו
ורבנן אמרו ליה לא מדבריות נינהו אמר
רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן אמרו הלכה
כרבי שמעון ומי א"ר יוחנן הכי והא בעא
מניה יהוא סבא קרויא ואמרו לה סרויא
מר' יוחנן קינה של תרנגולת מהו לתלטולי
בשבת אמר ליה כלום עשוי אלא לתרנגולין
הכא במאי עסקין דאית ביה אפרוח מת
הניחא למר בר אמימר משמיהו (ר' רב)
הואמור מודה היה ר' שמעון כבעלי חיים
שמתו שאסורין אלא למר בריה דרב יוסף
לר' א"ר אסור לר' שמעון
משמיהו דרבא דאמר חלוק היה רבי שמעון
[אפי'] כבעלי חיים שמתו שהן מותרין מאי
איכא למימר הכא במאי עסקין בראית
ביה ביצה והאמר "רב נחמן מאן דאית ליה
מוקצה אית ליה דאית גולד דלית ליה מוקצה
לית ליה גולד דאית ביה ביצה אפרוח כי
אחא רב צחק בר' יוסף א"ר יוחנן הלכה כר'
יהודה ור' יהושע בן לוי אמר הלכה כרבי
שמעון אמר רב יוסף היינו דאמר רבה בר
בר חנה א"ר יוחנן אמרו הלכה כרבי שמעון
אמרו וליה לא סביא ליה א"ל אביי לרב
יוסף ואת לא תסברא דר' יוחנן כר' יהודה
הא ר' אבא ורבי אסי איקלעו לבי ר' אבא
דמן חיפא ונפל מנרתא על גלימיה דר' אסי
ולא טילטלה מאי טעמא לאו משום דרבי אסי
תלמידיה דר' יוחנן הוה ור' נחמן כרבי יהודה
ס"ל דאית ליה מוקצה א"ל מנרתא קאמרת
מנרתא שאני דא"ר אחא בר חנינא א"ר אסי
הורה ריש לקיש בצידין מנורה הניטלת בידו
אחת מותר לטוליה בשתי ידיו אסור לטוליה

ור' יוחנן אמר אנו אין לנו אלא כנר כרבי שמעון אבל מנורה בין נישלה בידו
אחת בין נישלה בשתי ידיו אסור לטוליה וטעמא מאי רבה ורב יוסף דאמרו
תרופיהו הואיל ואדם קובע לה מקום אמר ליה אביי לרב יוסף והרי כילת
חתנים דאדם קובע לו מקום ואמר שמואל משום רבי חייא "כילת חתנים
כילת מותר
מוקצה מחמת אסור והא דפסיק בנראס' כר"ש בגולה לפני הכלבים אף על גב דגולה
מוקצה מחמת אסור היא כדפר"ת [ועל י"ד: ד"ה ישמולח] תס' ל"א דמיה כירס אלל הכא דמיה כירס סבר כר' יהודה ולפי זה לא קיימי ר'
יוחנן ורבי"ל דפסקי כר' שמעון אחדא כרייתא דר' יוחנן קאי אכרייתא דלל הגוים של מחמת מטלטלין כו' אלל בנאח' דקאמר ר' יהודה
בכרייתא דלעיל מטלטלין כר' חזק אלל לא יסן לא סבר רבי יוחנן כותיה ורבי"ל אכרייתא דמטלטלין כר' חזק קאי דכהיה כרייתא שר
רבי

